

‘De wereld is onder mijn voeten weggeslagen’

RENÉ MEGENS

‘Mijn vader Daan is in 1998 overleden”, zegt Saskia Plantinga uit Arnhem. „Iedere dag ben ik nog met hem bezig. Als ik iets mee-maak, vraag ik mij altijd af: wat zou hij in mijn geval hebben gedaan? Hij was onder andere dominee, maar heeft mij nooit meege-maakt in het werk van uitvaartbe-geleider dat ik nu doe. Ik vind het jammer dat ik nooit weet wat hij daarvan gevonden zou hebben.

Mijn vader was een unieke, eigenzinnige man. Als dominee wilde hij mensen op moeilijke momenten bijstaan. Die roeping heb ik van hem meegekregen. Het overlijden van mijn vader is de aanleiding geweest dat ik nu vijf-tien jaar uitvaartondernemer ben.

Hij was een bewuste vader. Ik was enig kind en erg gewenst. We waren echt twee handen op één buik. We deden veel dingen samen. Als hij moest werken als dominee, ging ik vaak met hem mee naar het vertrek waarin hij zich voorbereidde op de dienst. De koffer die hij dan bij zich had, staat nu bij mij op zolder. Die staat symbool voor hem, voor zijn werk als dominee. Zijn toga zat daarin.

Ik was 25 jaar toen hij overleed op 75-jarige leeftijd. Zijn dood kwam plotseling. Mensen zeggen wel eens dat bij het overlijden van

“

Mijn vader en ik waren echt twee handen op één buik

Saskia Plantinga

FOTO ROLF HENSEL

een naaste de wereld onder hun voeten weggeslagen is. Dat was bij mij zeker het geval. Het was wereldschokkend. In het begin heb ik zijn sterven weggeduwd. Ik dacht: ik ben niet de enige die dit mee-maakt, ik moet hiermee leren om-gaan. Dat is me opgebroken. Zijn dood kwam erger terug toen een aantal mensen in mijn omgeving overleed. Zoiets laat zich niet weg-stoppen. In mijn werk zeg ik tegen mensen: ontwijk het niet. Duik in het verdriet en houd je vast aan mensen en dingen in je leven die er nog zijn. Dan red je het.

Wat ik het meest mis aan mijn vader is het bespreken van allerlei zaken. Hij was in zijn werkkamer vaak iets aan het lezen. Ik zei dan: ‘ik kom even zeuren’. Hij legde met een gespeelde zucht zijn boek neer en dan gooide ik er alles lekker uit. Na tien minuten verliet ik helemaal opgelucht zijn werkkamer. Het was allemaal weer goed.

Ik ben niet iemand die altaartjes in huis heeft staan. Wel staat er een foto van ons op mijn werkkamer. Ik vind het jammer dat er nog maar weinig over hem gesproken wordt. Hij mag dan 23 jaar geleden overleden zijn, voor mij is hij nog altijd mijn vader en is hij nog steeds enorm belangrijk.”

